

den Gang jeg fremdrog Sagen, blev afløst af et andet. Jeg udtalte da, at den Maade, hvorpaa der var raadet Bod, var utilstrækkelig. Før fandtes der kun et Led, som man kunde løfte op, om det skulde gaa galt. Det gik meget skraat paa Banelinien, saa der var saa megen Plads, at hvis en Vogn ved Uagtsomhed kom indenfor Ledet, medens Toget passerede, kunde den holde til Side, uden at der skete nogen Skade. Det er sket flere Gange. Nu er der kommet et andet Led, men det er i to Dele og saa stort og svært, at det ikke er til at løfte op, hvis nogen skulde komme indenfor. Man trøstede mig med, at der vilde blive ringet til Advarsel, saa at ingen vilde komme indenfor, men, som jeg sagde, det er ikke tilfredsstillende, thi naar man kommer kørende, kan man maaske ikke rigtig høre, om det ringer; man ved heller ikke, om det er sket for lidt siden o. s. v. Nu er Ledene, som Ministeren sagde, stillede langs med Sporet, saa man kan ikke komme ud igen, naar man kommer indenfor, og dette kan ske. Sporene ligger i en Lavning med Bepantning, saa at man ikke kan se dem. Der er en 300 m fra Vogterhus Nr. 12, det Sted, hvor man skal trække op og ned, og man kan altsaa ikke se Sporene, og navnlig ikke om Natten. Det er derfor et meget farligt Sted. I Fjor Sommer var Vogterkonen nær blevet dræbt paa Stedet, idet Svinget, som hun skal dreje, slog tilbage uden at hun ved af hvilken Grund, og ramte hende i Tindingen, hvorved hun fik en let Hjernerystelse, som hun ikke er kommet helt over endnu. Det er saadanne Forhold, som gør, at jeg mener igen at burde henvende mig til den højtærede Minister med en indstændig Anmodning om at raade Bod herpaa. Jeg tror ikke, det vilde være saa vanskeligt at faa bygget en Bro derovre, da Stedet ligger i en Lavning. Det gaar opad til begge Sider, saa jeg tror, at der med forholdsvis ringe Bekostning vilde kunne tilvejebringes en Ordning, og jeg vil henstille, at dette maa blive taget under Overvejelse snarest muligt. Man søger jo efterhaanden at faa bygget Broer eller Viadukter over Banerne.

Adskillige Talere har med god Grund talt om Arbejdsløsheden og peget paa, hvor man kunde faa Arbejde anvist i en eller anden Retning. Jeg er glad ved at kunne sige for vor Egn's Vedkommende, altsaa Vesteregnet, at vi i stor Udstrækning har faaet godt og dygtigt med Arbejde, som vi er glade og taknemmelige for. Man kan godt sige, at der ude i de jyske Egne er

opstaaet en Indtægtskilde, som man egentlig slet ikke havde regnet med før, nemlig Lyngfabrikationen. Der har nu i flere Vintre været god Indtægt at vinde derved. Ikke alene den, der ejer Heden — det bliver jo ikke mange Penge, 4—5 Kr. for et Læs Lyng —, men ogsaa den Arbejdsstyrke, som finder Fortjeneste her, har været glad ved dette Arbejde, idet der har kunnet tjenes 8—10—12 Kr. om Dagen, og det er, navnlig paa vor Egn, en god Dagløn. Ogsaa de smaa kørende har haft en god Indtægt ved at køre Lyng til Station, idet de har kunnet tjene fra 20 til nogle og 30 Kr. daglig. Enhver vil kunne forstaa, at det er en ret kærkommen Indtægtskilde.

Naar jeg nævner dette, er det, fordi det staar i Forbindelse med Spørgsmaalet om Melassen. Der er maaske mange, som tænker: Da man nu bruger Lyng til Melasse, faar de jyske Bønder deres Lyng godt anvendt og faar meget ud af den. Dertil kan man svare baade ja og nej. Jeg har allerede peget paa den omtrentlige Indtægt, der kan blive af Lyngen. Prisen kan i Almindelighed blive omkring 20—30 Kr. for et Læs Lyng — vi regner et Læs til en Ton, 2000 Pund. Ser vi nu paa Melassen, koster den ca. 28 Øre pr. Kilo — det var Prisen i Fjor paa det egentlige Melassefoder, Sirups-melassen; det, vi kalder Blodmelasse, var oppe i 35 Øre Kiloet. Saa vidt jeg ved, forstod mange det saaledes, at de var forpligtede til at købe Melasse, naar de fik det anviste Korn, men man var i Tvivl om, hvorvidt den var anvendelig. Derfor har der været skrevet og talt meget om den Ting, og jeg vil gerne give nogle Oplysninger om Sammenhængen.

At Melassen var dyr i Fjor, synes man nok, man kan forstaa; thi der var jo sket det mærkværdige og unaturlige, at f. Eks. Halm var dyrere end Kærne. Der blev brugt Hakkelse, Halm og Avner og til Dels Lyng til at blande i Melassen. Jeg ved ikke, i hvilket Forhold Blandingen fandt Sted, men naar man skulde have Halm og Hakkelse i Melassen, kan man godt forstaa, den blev dyr. Det samme er ikke Tilfældet i Aar, i alt Fald ikke i den Grad. Ja, Straafoderet er jo dyrt endnu, dog langt under Prisen i Fjor, men Lyngen er, som vi hører, ikke dyr — den koster ikke mere end 2—4 Øre pr. Kilo —, og derefter skulde man mene, at Melassen i Aar maatte kunne blive billigere i Udsalg; men det er mig bekendt, at Prisen i Aar er den samme. Ikke alene har vi, som før nævnt, en god Indtægt ved Lyngbjærgningen, men det har ogsaa udviklet sig dertil, at der er bygget